

ARTE POETICE

ROMANTISMUL

Romantismul este o mișcare artistică și literară apărută la începutul secolului al-19-lea ca o reacție împotriva clasicismului și regulilor lui formale, fiind caracterizat prin introducerea notelor de lirism, de sensibilitate, de imaginație, prin cultul naturii și tendința evaziunii în trecut. Inclinare spre lirism spre visare spre melancolie.

Un concept cum este acela de romantism al clasicilor, pus în circulație de Emil Deschanel, sau cel de clasicism al romanticilor, enunțat de Pierre Moreau, reprezintă doar o tentativă nefericită de tulburare a granițelor și a distanțelor de fragile și variabile ale unui curent literar cum este romantismul. Ideea unui romantism al clasicilor care trimite la Racine Shakespeare, Petrarca, Dante etc. nu este prezentată doar de Emil Deschanel. Ea apare sub diferite forme în prefețele cu un caracter programatic ale scriitorilor romantici, în studiile acestora, ca și în operele fraților Schlegel.

Se cuvine de asemenea, să precizăm că prezența unor “*atitudini romantice*” individuale în fața existenței nu presupune în mod obligatoriu atestarea unei literaturi romantice în toate timpurile.

Mișcarea în timp, suscitată de granițele de început și de sfârșit ale romantismului, rămâne mereu deschisă, dat fiind în primul rând faptul că acestea sunt variabile de la o țară la alta.

SENSURILE ROMANTISMULUI

Circulația sensului de romantism în diferite țări se integrează într-un vast câmp semantic.

Fără îndoială că romantismul și-a justificat total și în mod credibil existența doar într-un timp mai îndelungat. Pe măsură ce literatura romantică se diversifică de la o țară la alta sau de la o generație la alta, sensurile conceptului de romantism deveneau și ele tot mai numeroase.

Educația clasică a multora dintre scriitorii și teoreticienii romantismului nu exclude căutarea unor căi de conciliere între arta romantică și clasică, evidente mai ales în cultura spaniolă și italiană.

Poezia romantică este o poezie universală și progresivă. Menirea ei nu se rezumă doar la reuniunea tuturor speciilor poetice și la punerea în relație a poeziei cu filozofia și retorica. Dar din moment ce romantismul este o artă a paradoxului, așa cum credea Novalis, totul devine cu puțin.

Ugo Foscolo și deodată pe italieni s-au cultivate operele de istorie, literatură trebuind și ea să devină un uriaș tezaur de informații.

FUNCȚIA ARTEI ROMANTICE.

Eroul romantic și configurează esența umană între reverie și faptă. Există în arta romantică o puternică aspirație spre absolut. Există în literatura romantică o vădită preferință pentru stările de potențare a spiritului. Aceste sunt relevate atât prin actul creator cât și prin modul de comportament al eroilor în raport cu realitatea care poate fi și ea supra dimensionată. Spiritul rebel al unor scriitori romantici face ca ei să poată veni în conflict cu ordinea existentă în societate așa cum poate crea o stare de dezamăgire și retragere tristă și solitudine.

Vremă îndelungată, unii sociologi ai literaturii, esteticieni și istorici ai culturii s-au străduit să descifreze în patrimoniul atât de eterogen de idei al romanticilor un anumit numitor comun capabil să releve un conținut social unitar.

Romantismul proclamă libertatea în artă și în sensul deschiderii sale spre toate artele viitorului.

Reprezentanți ai **ROMANTISMULUI**.

LITERATURA GERMANĂ

- Friedrich Schegel
- Wilhelm Heinrich
- Novalis
- Clemens Brentano

LITERATURA ENGLEZĂ

- William Blake
- William Wordsworth
- Samuel Taylor Coleridge
- George Gordon Byron

LITERATURA FRANCEZ|

- Victor Hugo
- Alphonse de Lamartine
- Stendhal
- Francois-Rene`

LITERATURA ITALIAN|

- Ugo Foscolo
- Ludovico Breme
- Ernest Visconti
- Giovanni Berchet

LITERATURA ROMAN|

- Mihai Eminescu
- Alecu Russo
- Costache Negruzzi
- Vasile Alecsandri

Critica romantic\ face parte dintr-o mare devenire. Diversificarea ei real\ se va produce abia ^n a doua jumătate a secolului al-XIX lea.

Florin Popu[oi
cls. a-XI a A